

Pismo
ukazuje się
we wtorki
i piątki

Głos *weekend*

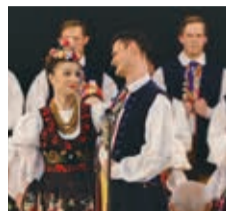
Piątek
31 maja 2024
nr 43 (LXXIX)
cena: 20 Kč

REGION
OWCE
WYMIESZANE
STR. 4

NASZE SPRAWY
W MATECZNIKU
»ŚLĄSKA«
STR. 5

REPORTAŻ
»WSPÓLNA ŁAWKA«
W KLUCZACH
STR. 8-9

Za oknem **zaczyna się przygoda**

WYDARZENIE: Daniel Bednář to 12-letni uczeń Polskiej Szkoły Podstawowej im. Wisławy Szymborskiej w Wędrynie. Specjalnie dla koleżanek i kolegów z Zaolzia założył Klub Podróżnika „ZA OKNEM”. Sam też zaprojektował logo z tukanem (jak dowiecie się w środku tego wydania „Głosu”, nasz bohater uwielbia ptaki), które graficznie opracował Marek Chmiel.

Szymon Brandys

Razem z Danielem, a także Centrum Pedagogicznym dla Polskiego Szkolnictwa Narodowościowego w RC wydającym czasopisma dla polskich szkół „Ogniwo” i „Jurtrzenkę” zachęcamy do wspólnego kolekcjonowania przeżyć z wakacji.

Daniel na swoim wózku oraz przyczepce rowerowej – pojazdach do podróżniczych zadań specjalnych – zwiedza nie tylko najbliższą okolicę, ale też Europę. Stara się nieustannie poszerzać swoje informacje o odwiedzonych krajach. Dlatego też założył „Księgę Państw” – oryginalny dziennik podróżnika, w którym znajdują się rysunki i opisy. Najpierw narysował flagi, potem zaczął do nich dodawać najważniejsze informacje geograficzne i inne rysunki. Odwiedził już Włochy, Austrię, Czechy, Polskę, Słowację, Słowenię i Chorwację.

W planach, bez względu na ograniczenia, jakie przyniosła mu choroba, ma kolejne kraje. Najbardziej chciałby poznać Hiszpanię, Portugalię i Skandynawię, stąd w jego dzienniku znaleźć można m.in. duńską walutę (koronę), logo klocków Lego, Oslo, czyli stolicę Norwegii, a także szwedzkie firmy – Ikeę i Volvo.

• Daniel Bednář zaprasza do Klubu Podróżnika „ZA OKNEM”.
Fot. RAFAŁ SOLIŃSKI

Daniel narysował ponadto zamek książęcy w Liechtensteinie – to czwarte, najmniejsze państwo w Europie i szóste na świecie, jego powierzchnia wynosi 160 km kwadratowych. W dzienniku nie mogło zabraknąć również belgijskich frytek, szwajcarskich zegarków i holenderskich wiatraków.

Największym marzeniem młodego podróżnika z Wędryny jest jednak safari w Afryce. Jak powiedział w wywiadzie, chciałby zobaczyć te wszystkie dzikie zwierzęta na żywo, a najbardziej geparda i słonia.

A co wy wpisałibyście do swojego dziennika? Teraz młodzi czytelnicy – uczniowie polskich szkół podstawowych w Republice Czeskiej – mają okazję do wzięcia udziału w wakacyjnym konkursie, którego celem jest stworzenie autorskiego dziennika z podróży w formie papierowej książki-albumu. Technika wykonania prac jest dowolna (np. notatki, rysunki, wyklejanki, collage, scrapbooking, techniki własne itp.). Nieważne, czy w dzienniku opisana zostanie górską wędrówka, wycieczka po mieście, wakacje u babci czy wyprawa do egzotycznych krajów... Każda podróż zasługuje na swoją opowieść. Najważniejsze, aby w ciekawy sposób oddać to, co udało się przeżyć i zobaczyć. ▲

Wywiad z Danielem na str. 6

Dołączcie do klubu

Nasza wspólna zabawa z szefem klubu Danielem oraz Centrum Pedagogicznym potrwa do końca września. Regulamin konkursu organizowanego w dwóch kategoriach wiekowych (osobno do lat 10, osobno w przedziale od 10 do 14) dostępny jest na naszym portalu glos.live. Warto dołączyć do klubu – organizatorzy przewidzieli nagrody główne w formie pasjonującej wycieczki.

REKLAMA

Obozy jeździeckie VITALAŃSKA OLIMPIADA

Popularne obozy z końmi
w Staj Vitality w Bystrzycy,
dla dzieci od 8 lat

sport vitality

+420 601 276 193

E-aplikacja na www.sportvitality.cz

Owce wymieszane

W sobotę w Koszarzyskach odbyła się tradycyjna impreza, tzw. „mieszani owiec”. Została zorganizowana przez Urząd Gminy w Koszarzyskach wraz z Miejscowym Kołem PZKO.

Norbert Dąbkowski

W d a w n y c h czasach gazdowie mieszały swoje owce z tymi od innych hodowców, a następnie prowadzili je na górskie łąki. Zanim wyruszyli w drogę, owo „mieszanie” obejmowało szereg symbolicznych czynności, m.in. obrzucanie owiec igliwem, by były wolne od robaków, a także drobnymi kamyczkami, by nie dopadły ich wilki – powiedział „Głosowi” Michał Staszowski, jeden z hodow-

ców i organizatorów wydarzenia. Integralną częścią całego rytuału było również okadzenie stada dymem z pochodni, pokropienie wodą czy piwem, a na koniec modlitwa na kolanach i głowami przykrytymi owczą skórą. – Dziś jednak głowy przykryjemy tylko kapelusami i odmówimy nam, „Ojciec nasz” – mówił Michał Milerski, prowadzący imprezę. Jedną z ciekawostek było pierwsze dojenie kozy, co można zobaczyć na filmie na naszej stronie internetowej na www.glos.live. Oprócz tego, że można było się sporo dowiedzieć na temat hodowli owiec lub życia pasterzy, całe rodzinie miały co zrobić. Dla dzieci zostało

przygotowanych dużo atrakcji, jak choćby jazda na koniu czy strzelanie z wiatrówek, a wszyscy mogli liczyć na świetne jedzenie i picie w dobrym towarzystwie. – Wybraliśmy się tu z synkiem Kubą, by od małego przyzwyczajać się do tradycji, jakie mamy w naszym regionie – powiedziała Jolana Lazar, mama Jakuba. Jeśli chodzi o część kulturalną, to na scenie w Koszarzyskach dużo się działo. Na początku imprezy gości przywitał Chór Męski „Gorol”. Pojawili się także takie zespoły, jak „Olza” czy kapela „Lipka”, a gwiazdą programu był występ zespołu Bartnicki.

Zdjęcia: NORBERT DĄBKOWSKI

Całe rodziny na dwóch kółkach

W niedziele, zamiast siedzieć w domu przed telewizorem, nadarzyła się świetna okazja, by zrobić coś innego ze swoimi dziećmi. PTTS „Beskid Śląski” zorganizowało rajd rowerowy dla dzieci i rodziców. Start nastąpił przed Domem Polskim w Bystrzycy. Aby wziąć w nim udział, należało najpierw zarejestrować się na stronie internetowej organizatora i zgłosić nazwę grupy i liczbę uczestników. – Jednym z celów tego przedsięwzięcia jest próba wyciągnięcia naszych pociec sprzed telewizorów, komputerów czy telefonów na zewnątrz. Jazda na rowerze to aktywność, która pozwala na wspólną zabawę w rodzinie, na świeżym powietrzu – mówiła „Głosowi” Anna Taraba, skarbnik „Beskidu”. – W tym roku zgłosiło się 24 grupy po kilka osób, w sumie 47 dzieci oraz 44 dorosłych. Uczestnicy mogli wybrać jedną z dwóch tras – krótsza wynosiła 10 kilometrów, a dłuższa 20 – dodał Wiesław Taraba. Niekilku uczestników wzięli udział we wszystkich dotychczasowych edycjach kolarskiego wydarzenia.

– Nasza ekipa jedzie w tym rajdzie już po raz drugi. Część z nas jedzie dłuższą trasą, a synowa z wnuczką wybrały tę krótszą – zdradził Roman Szewczyk, kierownik grupy. – To taka impreza towarzyska, dzieci spotykają się z innymi, nie siedzą przed ekranami telewizorów, są na świeżym powietrzu – dodał. Motorem napędowym tego przedsięwzięcia był Robert Wałaski, który wspólnie z Markiem Ruszem i Leszkiem Cimałą odpowiadali za wytyczenie tras i zadania, jakie czekały na grupy. W tym roku dzieci rozwiązywały „Zagadkę zaginionego skarbu Majów”. Było 9 przystanków z zagadkami i lamigłówkami. Na mecie z rozwiązanych zagadek dzieci utworzyli kod do otwarcia skarbca z czekoladowymi monetami. Wszystkie dzieci otrzymały puchar oraz każda grupa grę karcianą TRAMCITY 1910 od firmy Neno Games. Po tych wszystkich emocjach na uczestników czekał obiad, dmuchany zamek i wspólne zabawy na placu zabaw w parku. Imprezę finansowo wsparły Gmina Bystrzyca oraz Konsulat Generalny RP w Ostrawie. (end)

Zdjęcia: NORBERT DĄBKOWSKI

Z REDAKCYJNEJ POCZTY

Suskie wędrowanie

S pacery emerytowanych nauczycieli są nie tylko okazją do miłych spotkań towarzyskich, ale dają też okazję poznać ciekawą, czasem dramatyczną historię naszych zaolziańskich szkół. Tak właśnie było na ostatnim spacerze w Suchej Górnej. Wśród spacerowiczów były panie blisko związane ze szkołą: uczennica Małgosia, nauczycielka Magda oraz dwie panie dyrektorki Genia i Lisia. Chętnie podzieliły się swoimi przeżyciami w suskiej szkole. Wchodzących do szkolnego budynku powitała pani dyrektor Monika Płaśkowa oraz... znajomy gwar uczniów. W auli – sercu szkoły – pani dyrektor zwróciła naszą uwagę na tylną ścianę. Na niej znajduje się tryptyk Franciszka Świdra przedstawiający dzieci idące do szkoły. Jego historia jest wzruszająca. W czasie okupacji fresk zamalowano, odkryto go dopiero podczas powojennego remontu szkoły. Farbę usunięto, a renowacji podjął się sam twórca –

• Przed wejściem do polskiej szkoły i przedszkola w Suchej Górnej z jej dyrektorką, Moniką Płaśkową. Fot. ARC

Franciszek Świder. Z okupacją związana jest jeszcze inna ciekawa historia. Pod koniec wojny w tej placówce znajdował się lazaret. O żelaznych

dyrektor, uczniowie wywieźli „wojenne pamiątki”. Historię szkolnictwa w Suchej Górnej poznaliśmy z filmiku nakręconego przez uczniów szkoły. Naukę rozpoczęto w drewnianym „Starym Dworze” w 1810 roku, po morawsku. Kłopoty jakie sprawiało nauczanie w tym języku, zarówno uczniom, jak i nauczycielom, spowodowało, że w 2. połowie XIX wieku wprowadzono nauczanie w języku polskim. Dla systematycznie rosnącej liczby polskich uczniów wybudowano szkołę z czerwonej cegły, a w roku 1930 otwarto żółty budynek. Obecnie wszystkie klasy wraz z przedszkolem mieszczą się w jednym obiekcie – żółtym. Budynek przeszedł kapitalny remont, a w roku 2025 godnie świętować będzie jubileusz 95-lecia. Obecnie do szkoły uczęszcza 98 uczniów: 42 w klasach 1-5. oraz 56 w klasach 6-9. Placówka działa na podstawie własnego programu nauczania „Kolorowa szkoła”. Jego

celem jest nie tylko nauczanie, ale również przekazywanie młodemu pokoleniu tradycji i patriotyzmu. Suscy uczniowie regularnie odnoszą sukcesy w olimpiadach przedmiotowych, konkursach krajowych i międzynarodowych. Zdaniem Cermatu, Instytucji badającej poziom nauczania w tym języku, zarówno uczniom, jak i nauczycielom, sprowadzało, że w 2. połowie XIX wieku wprowadzono nauczanie w języku polskim. Dla systematycznie rosnącej liczby polskich uczniów wybudowano szkołę z czerwonej cegły, a w roku 1930 otwarto żółty budynek. Obecnie wszystkie klasy wraz z przedszkolem mieszczą się w jednym obiekcie – żółtym. Budynek przeszedł kapitalny remont, a w roku 2025 godnie świętować będzie jubileusz 95-lecia. Obecnie do szkoły uczęszcza 98 uczniów: 42 w klasach 1-5. oraz 56 w klasach 6-9. Placówka działa na podstawie własnego programu nauczania „Kolorowa szkoła”. Jego

Halina Pawera

W mateczniku » Śląska «

T ak mało wiemy o pięknych i malowniczych miejscach wokół nas, dlatego też kluby Kobiet i Seniora Miejscowego Koła PZKO w Jabłonkowie wybrały się 21 maja do siedziby Zespołu Pieśni i Tańca „Śląsk” w Koszęcinie. Po trzygodzinnej podróży autokarem dotarliśmy na miejsce, gdzie opiekował się nami sympatyczny przewodnik, który zapoznał nas z historią pałacu i jego właścicielami. Dowiedzieliśmy się na przykład, że w XIX wieku posiadłość była własnością księcia pruskiego rodu Hohenlohe-Ingelfingen, który przebudował pałac i dobudował kaplicę zamkową. W roku 1954 zamek został w znacznym stopniu zdewastowany przez wojsko radzieckie. Od 1953 r. pałac jest siedzibą Zespołu Pieśni i Tańca „Śląsk” im. Stanisława Hadyny.

I konferencje. Wspólnie podziwialiśmy Salę Balową i wychodzący na park taras, a także tzw. Salę Zieloną, w której zachował się empirowy, okrągły piec kaflowy. Weszliśmy ponadto do gabinetu Stanisława Hadyny, Sali Kominkowej i obejrzelśmy wystawę pamiątek przywiezionych dosłownie z całego świata. Wystuchaliśmy wspomnień o założyciele zespołu, profesorze Stanisławie Hadynie, urodzonymu w naszej Karpętnej. Po posiłku wyruszyliśmy na spacer po parku otaczającym pałac. Spodobał nam się staw, w którym umieszczono efektowną fontannę. Termin naszej wycieczki pokrył się z imprezą pod nazwą Dni Seniora w Zespole „Śląsk” – senior aktywny artystycznie. Kiedy Basia Grzegorzewska planowała wycieczkę do Koszęcina, podczas kontaktów z biurem pałacu dowiedziała się, że w dniu naszego przyjazdu siedzibę „Śląska” opamiętają seniorzy. Wypełniła kartę zgłoszeniową, wspólnie z mężem Ryskiem zatłwili inne

• Program „A to Polska właśnie” w wykonaniu „Śląska”. Fot. Zespół Pieśni i Tańca „Śląsk”

Żaczkową i Izabelą Drong-Wojtasik, które swoje życie zawodowe związały ze „Śląskiem”. Pierwsza jako była tancerka, obecnie pracownik jednego z działów, druga jako śpiewaczka. Obie mają szczęście pracować w najpiękniejszym na świecie środowisku pracy.

W drodze powrotnej w autokarze zaśpiewaliśmy niejedną piosenkę. Za wsparcie finansowe wycieczki dzięki Uniwersytetowi Miejskiemu w Jabłonkowie, który pozytywnie przyjął projekt napisany i zrealizowany przez Barbarą Grzegorzewską. Wanda Kufa

Jak przygoda, to tylko w Warszawie

Fundusz Rozwoju Zaolzia

• Warszawa niejedno ma imię. Na zdjęciu uczniowie przed Centrum Nauki Kopernik, gdzie można przekonać się, że nauka to także zabawa. Fot. ARC

W dniach 15-17 maja odbyła się wycieczka klas VIII i IX do Warszawy. Tuż po przyjeździe do stolicy Polski spotkaliśmy się z naszym przewodnikiem, Marcinem Kudaciakiem, który spędził z nami trzy dni i pokazał najciekawsze miejsca. A było tego sporo. Zwiedziliśmy Łazienki Królewskie, gdzie odbywały się słynne obiady czwartkowe, byliśmy przy Grobie Nieznanego Żołnierza – tam obejrzelśmy zmianę warty, a w Muzeum Powstania Warszawskiego podziwialiśmy odwagę i męstwo tych, którzy walczyli o wolną ojczyznę. Ciekawy był też spacer po Starym Mieście i zwiedzanie całkowicie odnowionego zamku królewskiego, który podczas II wojny światowej

został zbombardowany, podobnie zresztą jak całe miasto. Na zamku widzieliśmy tron królewski, salę sejmową, gdzie uchwalono Konstytucję III Maja – pierwszą konstytucję w Europie, prywatne komnaty króla Stanisława Augusta Poniatowskiego. Wspiliśmy się też na dach nowego budynku Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie. Budynek ten zdobył liczne nagrody i wyróżnienia w konkursach architektonicznych. Sama biblioteka liczy ponad 3 mln woluminów, a zieleni rozciąga się na 15 tysiącach metrów kwadratowych. Dodatkowe 2 tysiące metrów, poświęcone różnorodną roślinnością, znajdują się 16 metrów nad ziemią, na bibliotecznym dachu. W Centrum Nauki Kopernik mogliśmy spędzić czas na interaktywnych zajęciach z biologii, fizyki

i innych dziedzin nauki. Wielkim wrażeniem dla nas była możliwość zwiedzenia wnętrza stadionu PGE Narodowy. Widzieliśmy szatnię reprezentacji Polski, pomieszczenia odnowy biologicznej, press room, strefę VIP. Metrem pojechaliśmy do Pałacu Kultury i Nauki, który był ostatnim punktem naszej trzydniowej wycieczki. Z tarasu widowiskowego na 30. piętrze (114 m wysokości) podziwialiśmy całą Warszawę. Wycieczka dostarczyła nam niezapomnianych wrażeń. Dziękujemy naszym nauczycielom za zorganizowanie wyjazdu, a Funduszowi Rozwoju Zaolzia i Funduszu Polaków za wsparcie finansowe. Aneta Juráš, Daniela Čudek kl. IX, Szkoła Podstawowa i Przedszkole im. J. Kubisza

» Wspólna ławka«, czyli Klucze otwarły dzieciom wspólne drzwi

To były nie tylko wspólne lekcje, wspólnie spędzony czas i wspólne przeżycia. To było również wejście w samodzielność w dziesięciokrotnie większej szkole „za granicą”. Uczniowie dwóch polskich „małoklasówek” z Zaozlia spędzili przedostatni majowy tydzień w szkole w Kluczach koło Olkusza w ramach pilotażowego projektu „Wspólna ławka”.

Cała grupa uczestników projektu przed wejściem do szkoły-gospodarza. Zdjęcie: NORBERT DĄBKOWSKI

Beata Schönwald
Organizatorem tej inicjatywy, która jest skierowana do polskich szkół małoklasowych od Orłowej po Mosty k. Jabłonkowa, jest Towarzystwo Nauczycieli Polskich i Centrum Pedagogiczne dla Polskiego Szkolnictwa Narodowościowego w Czeskim Cieszynie przy wsparciu finansowym Funduszu Rozwoju Zaolzia Kongresu Polaków w RC. Koordynatorem projektu jest metodyk CP Barbara Kubiczek. – „Wspólna ławka – Klucze, czyli poznajemy Polskę przez edukację i zabawę” to pilotażowy projekt edukacyjno-integracyjny, w którym biorą udział dzieci klas czwartych i piątych polskich szkół małoklasowych w Cierlicku i Olbrachcicach. Przygotowując go, wychodziliśmy z założenia, że uczniowie z mniejszych szkół działających w mniejszych miejscowościach mają ograniczony kontakt z żywym językiem polskim, przede wszystkim jeśli chodzi o kontakty z rówieśnikami z Polski. Szkoły te organizują co prawda wyjazdy do Polski, są one jednak realizowane w zamkniętej grupie uczniów, którzy rozmawiają ze sobą gwarą, a spontaniczne posługiwanie się językiem polskim dla wielu z nich stanowi problem – wyjaśnia Barbara

Kubiczek. Projekt zakładający udział w lekcjach w polskiej szkole oraz zajęcia nieformalne z polskimi dziećmi ma to zmienić.
No to jedziemy do Klucza
Żeby się przekonać, jak taki projekt wygląda w praktyce, postanowiliśmy w środę (22 maja) odwiedzić zaozliańską grupę. Do Klucza nie jechałam zielona. Wcześniej „przyglądałam” się podobnym projektom organizowanym przez Centrum Pedagogiczne i TNP m.in. w Dusznikach-Zdroju i po polskiej stronie Śląska Cieszyńskiego. Zamysł był taki sam – wspólna edukacja i integracja. Różniła się tylko grupa docelowa, którą była kilkunastoletnia młodzież. Byłam ciekawa, jak młodszy będą sobie radzić.
Zaraz po przekroczeniu drzwi wejściowych Szkoły Podstawowej im. Jana Pawła II w Kluczach przywitaliśmy nas duży napis „Witamy Zaozliu!”. Po „chwili”, która jest potrzebna, by przemieścić długie, szerokie korytarze, do szkoły jest ogromna, wyszła do nas dyrektorka Marta Dziura. Minął moment i już siedzieliśmy wszyscy razem w pomieszczeniu stanowiącym zaplecze dla grupy z Zaozlia – 14 uczniów, 2 opiekunek i koordynatorki.
Pierwsze, co przyszło mi do głowy, to myśl, skąd Barbara Kubiczek mogła wiedzieć, że akurat szkoła w Kluczach okaże się odpowiednim miejscem na realizację tego

projektu. – To wynik naszej współpracy z prof. Markiem Pieniżkiem z Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN w Krakowie, w ramach której organizujemy lekcje otwarte dla nauczycieli i uczniów w okolicach Krakowa i pokazujemy polską szkołę. To dzięki profesorowi poznaliśmy dyrektorkę Szkoły Podstawowej w Kluczach – tłumaczy metodyczka.
Cześci, nie-Cześci
Na początku polska strona – jak zwykle w takich sytuacjach, gdy chodzi o Zaozlie – nie do końca miała świadomość, z kim tak naprawdę będzie miała do czynienia. Marta Dziura przyznaje, że pierwsze spotkanie z „Czeskami”, a konkretnie przedstawicielkami Centrum Pedagogicznego Martą Kmeř i Barbarą Kubiczek, na które została zaproszona przez prof. Pieniżka, było dla niej dużym zaskoczeniem. – Byłam zaskoczona, że ci „Cześci” mówią do mnie po polsku i że ci „Cześci” po prostu są Polakami – śmieje się teraz. Pomyśli współpracę i pokazania szkoły grupie spoza regionu czy wręcz z zagranicy od razu się jej spodobał. Międzynarodowe wymiany są zresztą dla tej szkoły chlebem powszednim. Niedawno przez ponad trzy lata realizowano tutaj projekt w ramach Erasmusa z udziałem Włochów, Portugalczyków, Greków i Turków, szkoła od sześciu lat współpracuje ze szkołą w Tarnopolu na Ukrainie. – Mamy

już pewne doświadczenie w komunikacji międzynarodowej, stwierdziłam więc, że czemu nie, zwłaszcza że Polaków w Zaozliu jeszcze nie gościłiśmy – przekonuje dyrektorka szkoły w Kluczach. Dodaje, że szczególnie spodobał się jej pomysł, że to wszystko będzie się działo w klasach, na zwykłych lekcjach z udziałem zarówno uczniów z Klucza, jak i Zaozlia. Projekt zakłada bowiem, że dzieci z Cierlicka i Olbrachcic niejako wtopią się w klasy swoich rówieśników z Polski. – Dzisiaj już są na korytarzach, już integrują się wszędzie – cieszy się Marta Dziura. Tej integracji służą nie tylko lekcje, ale też popołudniowe zajęcia, jak wtorkowe zwiedzanie Pustyni Błędowskiej połączone z opiekaniem kiełbasek czy środowe warsztaty muzealne w podziemiach Olkusza i dyskoteka w szkole, w których biorą udział również miejscowi piątoklasiści.
Szkołna koordynatorka projektu, a równocześnie wychowawca klasy 5b Mariola Wronska dodaje, że dzięki temu, że językiem komunikacji w tym projekcie jest język polski, wszystkie dzieci czują się swobodniej, niż gdyby chodziło np. o angielski. Jak zauważa, taki projekt wzbogaca i poszerza horyzonty również jej podopiecznych. Odtąd będą wiedzieli, że za granicą w Czechach istnieją polskie szkoły, że Śląsk Cieszyński jest regionem wielokulturowym, że istnieją pol-

skie i czeskie słowa, które brzmią identycznie, choć co innego znaczą.
Bo oni tego właśnie potrzebują
Głównymi adresatami „Wspólnej ławki” w Kluczach są jednak uczniowie z Zaozlia. Dyrektorki szkół w Cierlicku i Olbrachcicach Barbara Smugała i Jolanta Kożuszniak mówią, że to bardzo ważny projekt, trafiający w samo sedno potrzeb czwarto- i piątoklasiści kształcących się w małych szkołach. – Te dzieci się boją, co będzie, kiedy opuszczą mury swojej szkoły, przeżywają stres, bo nie wiedzą, czego mogą spodziewać się po dużych szkołach, do których przejdą w klasie szóstej. Tu nagle stwierdzają, że się nie zgubią, że dają radę. Ten tydzień w dużej szkole, a nie w dwóch klasach, które żyły moje mamy, to dla nich bardzo pozytywne doświadczenie – przekonują.
– W swojej karierze realizowałam wiele różnych projektów, ale ten jest inny i o takim właśnie marzyłam. Tu nie chodzi tylko o to, że wyjechaliśmy do Polski, bo my do Polski jedździemy. Tu liczy się integracja z rówieśnikami z Olbrachcic i z Klucza. Poza tym jako szkoła małoklasowa zawsze jedździemy całą grupą i nasi czwarto- i piątoklasiści są zadowoleni, że wreszcie mogli wyjechać sami, bez pierwszaków, do których trzeba dostosowywać tempo – przyznaje Barbara Smugała. Z kolei Jolanta Kożuszniak zwraca

ANKIETA Jakie były twoje oczekiwania, a jaka jest rzeczywistość?

Katarzyna Kokotek, PSP w Cierlicku
Bardzo się cieszyłam, kiedy tu przyjadę. Przez cały miesiąc tylko o tym mówiłam. Moje oczekiwania się spełniły. Jest bardzo fajnie. Poznałam wielu nowych ludzi z Olbrachcic i z Klucza. Cieszę się, że tak nas ciepło przyjęli. Uczymy się o kulturze, różnych miejscach, jedździemy na różne wycieczki. Chociaż szkoła jest duża, to czuję się w niej bardzo dobrze. I nie ma znaczenia, że u nas w szkole jest 28 uczniów, a tu 400.

Klaudia Duda, PSP w Olbrachcicach
Zanim wsiadłam do autobusu, nie wiedziałam, czego mam się spodziewać. Chociaż szkoła, w której się teraz uczymy, jest strasznie duża, to dzieci są bardzo sympatyczne. Poznałam też kolegów z Cierlicka. W poniedziałek mieliśmy grę miejską, we wtorek byliśmy na pustyni, dzisiaj w podziemiach Olkusza, a jutro mamy zwiedzić zamek Ogrodzieniec. Czasem muszę szukać jakiegoś polskiego słowa, ale ogólnie nie mam problemu z dogadaniem się.

uwagę na to, że dzieci, przebywając w towarzystwie rówieśników z Klucza, słyszą współczesny język polski, a nie tylko ten, którego uczą się w szkołach na Zaozliu.
A także muszą go używać, bo na lekcjach zdani są sami na siebie, bez swojej pani w roli koła ratunkowego. – Nie chcemy krępować nauczycieli swoją obecnością na lekcjach ani też peszyć naszych dzieci. Jesteśmy jednak na bieżąco, bo po zakończeniu nauki uczniowie od razu nam relacjonują, że matematyka łatwa, a że na historii było coś nowego – opowiada dyrektorka olbrachcickiej podstawówki.
Faktem jest, że dzieci sobie radzą. Przykładem jest Florence Gasior z Cierlicka, która we wtorek rano prowadziła w olbrachcickiej szkolej hali sportowej rozgrzewkę dla miejscowej klasy 5b i całej zaozliańskiej grupy. – Bardzo mi się tutaj podoba, są tu „fajowe” lekcje i „fajowi” ludzie – przekonuje dziewczynka.

Klucze, czyli co?

Klucze to jednak nie tylko szkoła, jej nauczyciele i uczniowie, wspólne lekcje, smaczne posiłki i niezwykle przyjazny klimat, który również nam się udzieli. Klucze to największa miejscowość gminy wiejskiej Klucze liczącej 15 sołectw i tyleż tysięcy mieszkańców. – Jesteśmy gminą przemysłowo-turystyczną leżącą na Jurze Krakowsko-Częstochojskiej. Mamy Pustynię Błędowską, która jest największą piaskownicą w Europie, i na której jest czasem więcej ludzi niż na Krupówkach w Zakopanem. Największe zakłady działające na naszym terenie, to producent artykułów papierniczych Velvet Care oraz huta szkła. To tam najczęściej pracują rodzice dzieci uczęszczających do naszych szkół i przedszkoli. W sumie mamy ich dziewięć – informuje wójt Norbert Biń podczas spotkania zaozliańskim w Urzędzie Gminy. Jako ciekawostkę dodaje, że do jednej ze szkół uczęszcza tylko 36 uczniów. Na gościach z RC nie robi to jednak wrażenia. Za chwilę dzieci z Olbrachcic i Cierlicka zaprezentują swoje szkoły, jeszcze mniej liczebne. Do tego zadania są znakomicie przygotowane. Na kolorowych planszach, które każde dziecko trzyma przed sobą, jest zilustrowane wszystko to najważniejsze, co dotyczy ich szkoły i miejscowości. Teksty mają dobrze opanowane. Mówią głośno, wyraźnie i poprawnie po polsku.
Olbrachcice i Cierlicko to jednak tylko wycinek tego, co kryje się pod pojęciem Zaozlia. Dlatego Barbara Kubiczek uzupełnia ich wystąpienia informacją ogólną o polskim szkolnictwie działającym w czeskim systemie nauczania oraz o tym, że Polacy żyją na tych terenach „z dziada, pradziada”.
Dzieci wsiadają w autokar i ruszają do Olkusza, by wejść w samą środku rynku tam, gdzie kiedyś

stał ratusz i wziąć udział – a jakże inaczej – we wspólnej z kolegami z Polski lekcji muzealnej. W dostosowanych przed 14 laty dla turystów podziemiach miasta dowiedzą się tam o historii Olkusza, w którym wydobywano srebro, będą szukali najciekawszych eksponatów w jego pomieszczeniach i wypełniali karty zadań. To nie będzie nudne zwiędzanie z nudnym wykładem, ale zabawa, która będzie wymagała z ich strony uwagi i spostrzegawczości.

ciąg dalszy (niebawem) nastąpi

Tydzień temu w piątek uczestnicy pilotażowego projektu „Wspólna ławka” wrócili do domów. W czwartek zwiedzili zamek w Ogrodziencu, a w drodze powrotnej zatrzymali się w Muzeum Ognia w Żorach.
– Ten projekt to ukłon w stronę szkół małoklasowych, które bardzo prędko działają. Dlatego Centrum Pedagogiczne złożyło już wnioski na dwa kolejne turnusy, które mamy nadzieję, że zostaną zrealizowane już jesienią. Mamy świadomość, że nie możemy obciążać tylko jednej placówki, chętnie jednak skorzystamy z ponownego zaproszenia do fantastycznej szkoły w Kluczach – zaznacza Barbara Kubiczek. Za przyjazdem przemawia nie tylko nadzwyczajna życzliwość dyrekcji szkoły i nauczycieli, ale także sama Jura Krakowsko-Częstochojska, która ma tak wiele do zaoferowania. ▽

Na lekcji języka polskiego.

Każda ze szkół z Zaozlia zaprezentowała swoją placówkę i miejscowość w Urzędzie Gminy w Kluczach.

Zwiedzanie podziemnego Olkusza połączone było z konkretnymi zadaniami do wykonania.

385

uczniów uczęszcza w tym roku szkolnym do Szkoły Podstawowej im. Jana Pawła II w Kluczach.
Zatrudnia ona 35 pedagogów i 27 pracowników obsługi. Dyrektorką jest Marta Dziura. Nauka odbywa się w 17 oddziałach. Szkoła dysponuje m.in. pracowniami językowymi i komputerowymi, ma świetlicę szkolną, aule widowiskową, z uwagi na remont chwilowo nieczynny basen szkolny oraz profesjonalną halę sportową, w której w czerwcu ub. roku odbywały się ME w zapasach. W Szkole znajduje się Zielona Czytelnia, która ma na celu zachęcenie dzieci do czytania w różnych okolicznościach, a więc na siedząco i leżąc, przy zwykłym stoliku, ale też w fotelu bujanym czy w hamaku. W jej ofercie znajduje się ponadto cały zestaw gier planszowych. Ewentualnie co najmniej na skalę Małopolski jest Centrum Doświadczenia Świata, gdzie dzieci biorą udział w zajęciach sensorycznych, mających na celu stymulację ich zmysłów. Na zewnątrz szkoły mieści się Naukowy Plac Zabaw. Budynek szkoły jest otoczony drzewami i zielenią.

POST SCRIPTUM

UŚMIECHNIJ SIĘ

WEHIKUŁ CZASU

Tak było...

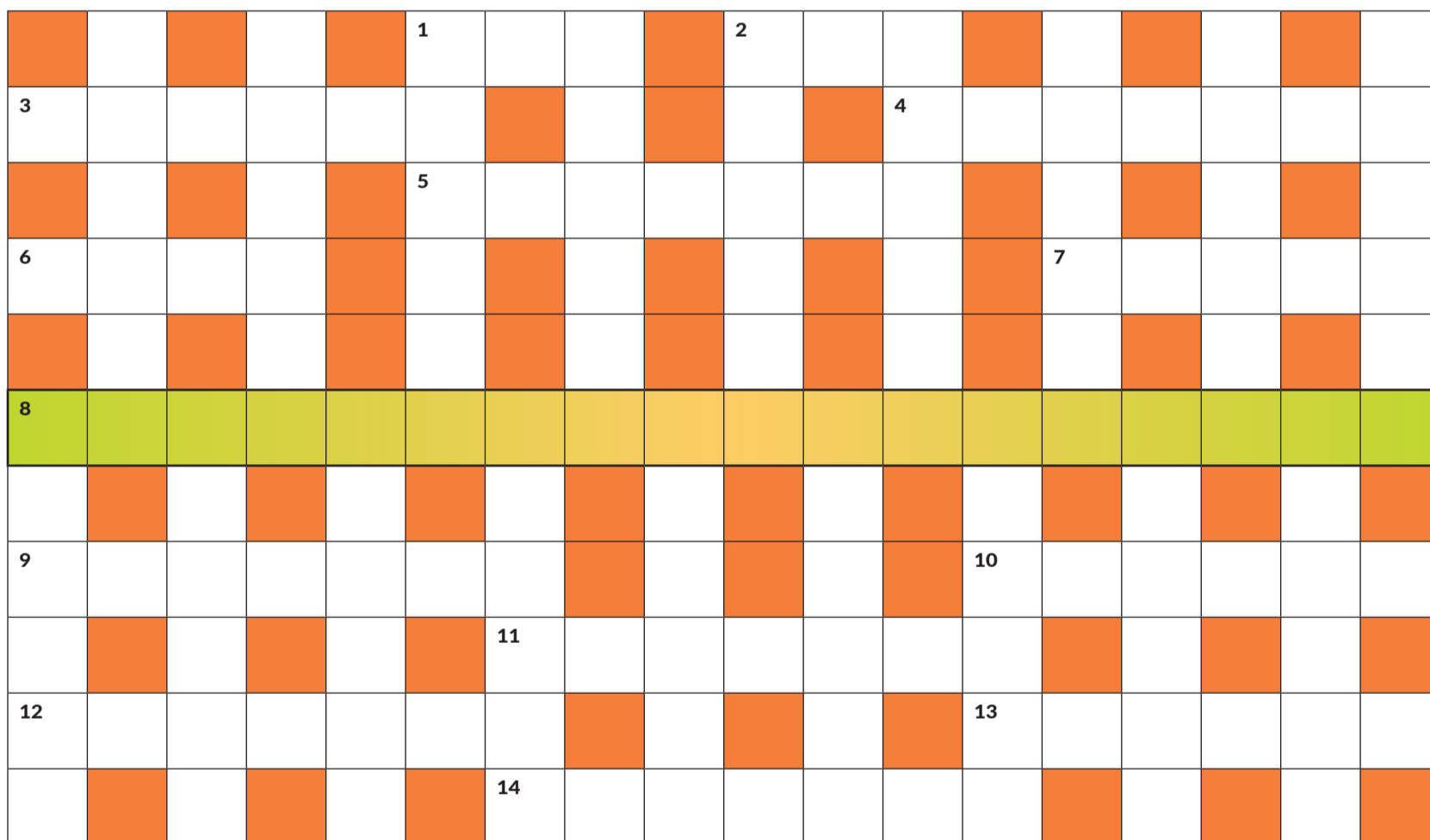

...tak jest

• Po górskich wożach pora odwiedzić mury miejskie. Archiwalna fotografia autorstwa R. Fierli przedstawia „Wieczny ogień” w pobliżu Domu Robotniczego w Orłowej.

Czekamy na propozycje współczesnego ujęcia. W gazecie zamieścimy pierwsze bądź najlepsze zdjęcie, jakie dostaniemy. Fotografie prosimy wysyłać na: dabkowski@glos.live bądź info@glos.live. Serdecznie zapraszamy do współpracy!

KRZYŻÓWKA KOMBINOWANA

Wśród autorów poprawnych rozwiązań zostanie rozlosowana nagroda. Rozwiązania prosimy wysyłać na e-mail: info@glos.live. Termin upływa w środę 12 czerwca. Nagrodę za poprawne rozwiązanie krzyżówki kombinowanej z 17 maja otrzymuje **Bolesław Bulawa z Karwiny-Raju**. Autorem dzisiejszego zadania jest Jan Kubiczek.

Rozwiązanie krzyżówki kombinowanej z 17 maja:

GDZIE URODA,
TAM I SIŁA

Rozwiązaniem jest przysłowie polskie...

POZIOMO:

- duży nielotny ptak z Australii
- rycerz kastyljski, zwycięzca Maurów (1030-1099)
- dzielnica czarnoskórych w Nowym Jorku
- igły drzew iglastych
- wyróżnienie lub symbol przynależności w klapie

- ma swoje święto 26 maja
- inwalidzka albo powypadkowa
- ROZWIĄZANIE DODATKOWE**
- łowny ptak z rzędu chruścieli o terkończym głosie
- mozolna, nużąca jednostajnością, ciężka praca lub przekładnia „napędzana” kołnierzem

- awaria, defekt, niewielka wada sprzętu
- mundur i leśnika, i strażaka
- dużo spraw lub myśli, nawał np. zajęć
- grupa młodych, dobrze wykształconych ludzi, dążących do sukcesów.

PIONOWO:

ALBANO, BARAKI, CHABER, CLARKE,

DEBATA, DIABAZ, EKOTOP, EMOCJE, LLANOS, NARWIK, OGÓRKI, ROZUMY, RWANIE, ŚLALOM, STERTA, UDZIEC, WADIUM, WAKANS.

Wyrazy trudne lub mniej znane:

CYD, YUPPIES

„Głos” jest finansowany ze środków Ministerstwa Kultury RC, Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP, Konsulatu Generalnego RP w Ostrawie, a także z Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w ramach konkursu „Polonia i Polacy za Granicą 2021, 2022 i 2023” za pośrednictwem Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” i Stowarzyszenia „Wspólnota Polska”

MINISTERSTWO
KULTURY

Kancelaria Prezesa
Rady Ministrów

Konsulat Generalny
Rzeczypospolitej Polskiej
w Ostrawie

Fundacja
POMOC POLAKOM
NA WSCHODZIE
im. Jana Olszewskiego

STOWARZYSZENIE
„WSPÓLNOTA POLSKA”

„Publikacja wyraża jedynie poglądy autora/ów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów”.

Głos
GAZETA POLAKÓW W REPUBLICE CZEŠKIEJ

Przy wsparciu finansowym Ministerstwa Kultury RC wydaje Kongres Polaków w RC, ul. Grabińska 33, 737 01 Czeski Cieszyn, IČO: 00535613, w wydawnictwie POL-PRESS, s.r.o. IČO: 26792575 • Adres: Redakcja „Głosu”, ul. Strzelnicza 28, Czeski Cieszyn 737 01 • Redaktor naczelny: Tomasz Wolff, wolff@glos.live • Zastępca redaktora naczelnego, redaktor sportowy: Janusz Bittmar, bittmar@glos.live • Redaktorzy terenowi: Danuta Chlup, danuta.chlup@glos.live • Łukasz Klimaniec, klimaniec@glos.live • Szymon Brandys, brandys@glos.live • Fotoreporter: Norbert Dąbkowski, dabkowski@glos.live • Doradca ds. reklamy: Beata Schönwald, beata.schonwald@glos.live • Projekt makiety: Jacek Utko • Telefony: sekretariat/centrala 558 731 766, e-mail: info@glos.live • www.glos.live • Pismo wychodzi we wtorki i piątki • Dostawę prenumeratorom prowadzi PNS, a.s. Pateřická 1/2773, 193 00 Praha 9-Horní Počernice. Zamówienia pod adresem: První novinová společnost, a.s., Zákaznické centrum, Evropská 888, 664 42 Modřice, e-mail: zakaznickecentrum@pns.cz. Reklamacje tel. 800 400 412 • Kolportaż: PNS, a.s. • Druk: CZECH PRINT CENTER a. s. Na Rovince 876, 720 00 Ostrava-Hrabová • Materiałów niezamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzega sobie również prawo ich redagowania i skracania • Numer ewidencyjny Ministerstwa Kultury RC: MK ČR E 588, nr Indexu 42501, ISSN 2570-8708.

„Głos” należy do Stowarzyszenia Dzienników Mniejszości Narodowych i Etnicznych Europy MIDAS